

VIEW

photography magazine

Carl De Keyzer

From A to Zona

In 1984 publiceerde Carl de Keyzer (°Kortrijk, 1958), weinige jaren voordien afgestudeerd aan de afdeling Foto & Film van de Gentse Akademie voor Schone Kunsten, geheel in eigen beheer en in zeer beperkte oplage (200 ex.) zijn eerste fotoboek: "Oogspanning". Het bevatte beelden die ontstonden in de periode 1981-1984. Deze uitgave betekende de stevige opmaat voor een carrière die sindsdien uitsluitend in crescendo is verlopen. Carl de Keyzer gaf hiermee immers niet alleen blijk van een flinke dosis ambitie en ondernemingszin, kwaliteiten die hem later nog duidelijk van pas zouden komen. De foto's die er waren in opgenomen demonstreerden ook zijn meer dan opmerkelijk 'fotografisch instinct'.

In 1984, Carl de Keyzer (1958, Kortrijk), who had graduated from the Photo & Film department at the Ghent Academy for Fine Arts only a few years earlier, published a limited edition (200 copies) of his first photo book independently. The book was entitled "Oogspanning" (Eyetension). The book contained images from the period 1981 to 1984 and the publication kick-started a career which has continued to rise in crescendo. Carl de Keyzer was obviously very ambitious and entrepreneurial, and these qualities proved to be of great value to the artist later in his career. The photos themselves bore witness to his remarkable "photographic instinct".

C'est en 1984 que Carl De Keyzer (né à Courtrai en 1958), diplômé depuis quelques années de la section Photo et Cinéma de l'Académie des Beaux Arts de Gand, publie en édition très limitée (200 exemplaires) son premier ouvrage de photographie " Oogspanning " *, qu'il a créé de A à Z en reprenant des photos de la période de 1981 à 1984. Cette publication représente le premier temps fort d'une carrière en crescendo. Si l'entreprise témoigne d'une solide dose d'ambition et d'esprit d'initiative, qualités qui sans aucun doute serviront l'auteur par la suite, l'ouvrage révèle également un " instinct photographique " absolument remarquable.

India - Leh, India 1986 - Carl de Keyzer © Magnum foto's

God inc. - New Orleans, USA 1990, Blessing of the Mississippi River - Carl De Keyzer © Magnum Photos

Onderzoek zou hebben uitgewezen dat topvoetballers zich van gewone stervelingen onderscheiden door de bijzondere ontwikkeling van hun perifeer zicht. Wellicht geldt iets gelijkaardigs voor een bepaald soort fotografen waartoe ook Carl de Keyzer behoort. Zij zien tegelijkertijd breder én dieper. Het lijkt alsof zij geen onderscheid maken tussen vóór- en achtergrond, tussen centrum en periferie, tussen hoofdzaken en bijzaken. Deze verschillende domeinen, die meestal hiërarchisch worden geordend, worden door hen gelijkwaardig gevat binnen één coherent beeld. Uit deze nevenschikking van elementen ontstaat inderdaad vaak een vreemde spanning. Wat in feite slechts een toevallige ontmoeting is gaan we daardoor ervaren als een enigmatisch treffen. Toegegeven, in "Oogspanning" lijkt het allemaal nog wat speels en naïef, zonder ware 'inzet'. Carl bleek vooral alert voor situaties waarin een vorm van beeldrijm optrad: formele of iconografische elementen die zich lijken te spiegelen of te herhalen. Uiteraard is die spiegeling nooit volledig congruent, zodat het kleinste verschil belangrijker wordt dan de grootste gemene deler. Bij de kijker levert dat een enigszins 'dissonant' gevoel op. Deze voortdurende spiegeling, - maar tegelijk ook grenserving -, tussen anecdoten en ritueel, tussen toeval en orde, is tot op heden een van de handelsmerken gebleven van Carl de Keyzer. De kijker wordt heel subtiel uit balans gebracht. Aan welke indrukken en gevoelens moet hij immers de voorrang verlenen? Zal hij voorzichtig en geamuseerd glimlachen omwille van de milde ironie in deze beelden? Of zal hij zich laten overmannen door een diepgaande 'tristesse', in het volle besef van de achterliggende ernst van de zaak?

According to research, top football players supposedly distinguish themselves from regular human beings as a result of their highly developed peripheral vision. A similar phenomenon is probably at play for a certain category of photographers and Carl de Keyzer is one of them. They possess the ability to see wider and deeper alike. It's as if they do not distinguish between what is at the front and what is at the back, between the centre and the sides, between the essential and the details. They tend to capture these different areas, which are generally sorted hierarchically, in a single and coherent image. Putting all these elements adjacent to each other often creates a strange tension. In fact, a coincidental encounter is consequently experienced as an enigmatic phenomenon. Admittedly, the works in "Oogspanning" appear to be very playful and naive, without any real commitment. Carl seemed to be extremely susceptible to situations containing some kind of imagery: formal or iconographic elements which seemed to be reflected or repeated. Of course, the reflection is never completely congruent and this means that the slightest detail becomes more important than the largest common denominator. This results in a certain degree of dissonance when looking at the images. This ongoing reflection – and also the blurring of lines – between anecdote and ritual, between coincidence and order, remains to this day the trademark of Carl de Keyzer. Onlookers are put off balance in a subtle manner. To which impressions and feeling must they give priority? Shall they smile carefully and amused at the result of the mild irony in these images? Or shall they be overwhelmed by sincere sadness and realise the underlying seriousness of the subject?

Selon certaines recherches, les footballeurs de haut niveau se distingueraient du commun des mortels par une vision périphérique particulièrement accrue. Sans doute en est-il de même pour une catégorie distincte de photographes dont fait partie Carl De Keyzer. Ils voient à la fois plus large et plus profond. Ils ne font apparemment aucune différence entre avant et arrière plan, entre centre et périphérie, entre essentiel et accessoire. Ils traitent ces différents éléments, d'ordinaire hiérarchisés, sur un pied d'égalité à l'intérieur d'une seule image cohérente. C'est de cette juxtaposition que naît souvent un sentiment d'étrange et qu'une coïncidence apparaît comme une rencontre insolite. Soit, dans "Oogspanning", cela semble encore un peu spontané et naïf, sans réel "engagement". Carl se montre surtout attentif à des situations métaphoriques : des éléments formels ou iconographiques qui semblent se refléter ou se répéter. Le reflet n'est évidemment jamais tout à fait fidèle et la moindre différence revêt plus d'importance que le plus grand dénominateur commun, éveillant chez le spectateur une sensation de "dissonance". Cette constante mise en reflet, avec un recul des limites -, entre anecdote et rituel, entre ordre et hasard, reste une des marques distinctives de Carl De Keyzer. Le spectateur est déstabilisé de manière très subtile. A quelles impressions et sensations doit-il accorder la priorité? Va-t-il sourire, prudent et amusé de la douce ironie des images? Ou va-t-il plonger dans une profonde tristesse, pleinement conscient de la gravité du propos?

God inc. - Trinity Church, Assembly of God, Easter Passion Play, Dallas USA 1991 - Carl De Keyzer © Magnum Photos

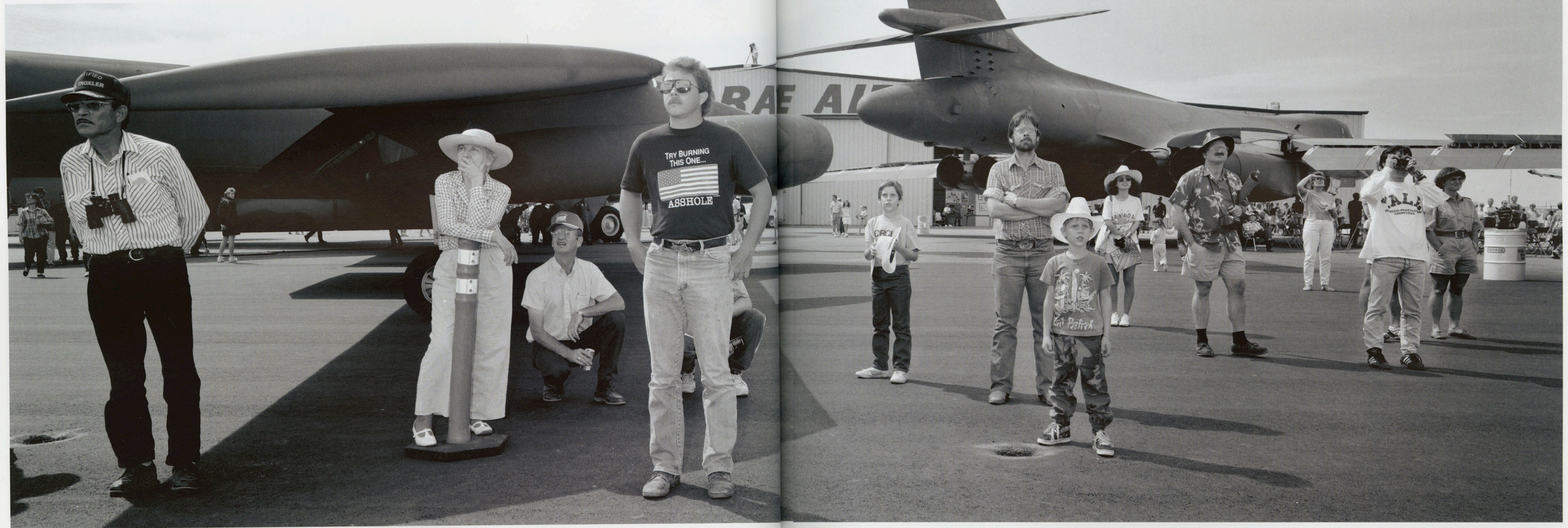

God inc. - Eureka springs., Easter Passion Play, Arkansas USA 1991 - Carl De Keyzer © Magnum Photos

Die ernst lijkt inderdaad met de jaren te zijn toegenomen. Dat heeft wellicht vooral te maken met de maturiteit van de fotograaf als mens en met een toegenomen durf om een eigen visie te laten doorschemeren (zonder die echt aan zijn publiek te willen opdringen). De foto's die werden opgenomen in "Oogspanning" konden nog worden beschouwd als losse 'oefeningen'. Met "India", het volgende fotoboek, dat verscheen in 1987, zette Carl de Keyzer voor het eerst ook een inhoudelijk coherent project neer. Tijdens een aantal opeenvolgende verblijven had hij dit intrigerende land intensief bereisd. De foto's die daaruit resulteerden ontsnappen echter aan de meest gangbare definities of categorieën. Het boek werd geen reisalbum. Het is ook geen etnografische of antropologische studie. Het beantwoordt niet aan onze opvattingen over fotojournalistiek. En toch krijgen we meer aangeboden dan louter esthetische impressies. Dit zijn beelden die beklijven, eigenaardig genoeg niet zozeer om wát ze tonen, dan wel omwille van de specifieke manier waarop ze tonen. Achter een ogenschijnlijke eenvoud en vanzelfsprekendheid, schuilt meestal een complexere structuur, een soort gelaagdheid. De Keyzer toont klaarblijkelijk alledaagse, onbelangrijke momenten: spelende kinderen, mannen en vrouwen in een drukke straat... Maar tegelijk groeit bij de kijker het onvermijdelijke gevoel dat deze anekdotes deel uitmaken en in zekere mate verschijningsvormen zijn van een hogere orde. Daardoor is dit boek niet alleen een boek over India, maar vooral ook een reflectie over de menselijke conditie in het algemeen. Een van de inzichten die Carl de Keyzer daarbij naar voren lijkt te willen schuiven is dat toeval en wetmatigheid geen tegenstellingen zijn, maar veeleer elkaars voorwaarden.

La gravité semble en effet prendre de l'ampleur au fil des années. Sans doute le photographe a mûri en tant qu'homme et ose-t-il de plus en plus présenter sa vision personnelle (sans vouloir vraiment l'imposer). Si on pouvait encore considérer les photos d' " Oogspanning " comme des " exercices " séparés, avec " India ", l'ouvrage suivant, paru en 1987, Carl De Keyzer concrétise pour la première fois un projet cohérent sur le plan du contenu. Il a visité ce pays qui interpelle de manière intensive lors d'une série de séjours successifs. Les photos qui en résultent échappent toutefois aux définitions ou catégories conventionnelles. Le livre n'est pas devenu un album de voyage. Ni davantage une étude ethnographique ou anthropologique. Il ne correspond pas à nos conceptions du photojournalisme. Et pourtant il nous offre plus que des impressions purement esthétiques. Ce sont des images qui restent, bizarrement non pas par leur contenu mais par la façon particulière dont elles montrent les choses. Derrière l'évidence et une apparente simplicité se cache généralement une structure plus complexe, à plusieurs niveaux. En apparence, De Keyzer montre une réalité banale, des faits insignifiants : des enfants qui jouent, des hommes et des femmes dans une rue animée.... Mais le spectateur a la sensation évidente que ces anecdotes font partie d'un ordre supérieur et en sont en quelque sorte des manifestations. Ce livre est donc plus qu'un livre sur l'Inde, il est surtout une réflexion sur la condition humaine en général. Un des principes que Carl De Keyzer semble ainsi avancer est que l'ordre et le hasard ne sont pas contradictoires mais plutôt complémentaires.

Indeed, this seriousness seems to have grown over the years. This is probably the result of the photographer's maturity as a person and the fact that he wants to highlight his own vision more prominently (however, without forcing it on his audience). The photos which are presented in "Oogspanning" could still be considered as standalone 'exercises'. Carl de Keyzer's subsequent photo book "India", which was published in 1987, is his first project with coherent content. He had travelled extensively across this intriguing country during a number of trips. The photos which he produced throughout these travels go far beyond the usual definitions and categories. The book is not a travel photo album. It is not an ethnographic or anthropological study. And it does not live up to our expectations with regard to photo journalism. However, we are presented with much more than purely aesthetic impressions. The images make a lasting impression on the viewer, not because of what they depict but rather because of the specific manner with which the subject is shown. A facade of apparent simplicity and naturalness hides a more complex structure and what looks like layers. De Keyzer apparently depicts everyday and unimportant events: children playing, men and women in a busy street... However, the viewer gradually begins to realise that these anecdotes are all part of, and to a certain extent, are reflections of a higher order. That's why this book is not only a book about India. It is primarily a reflection on the human condition in general. One of the views that Carl de Keyzer wishes to highlight is that coincidence and order are not necessarily an antithesis but rather a condition for each other's existence.

God inc. - Billings, Montana, USA 1990 - Carl De Keyzer © Magnum Photos

East of Eden - Woodstock Festival, Budapest, Hungary 1994 - Carl De Keyzer © Magnum Photos

Kan het dan verwonderen dat Carl de Keyzer ook gebiologeerd zou geraken door een communistisch systeem in verval. In 1988 trok hij naar de voormalige Soviet-Unie, op dat ogenblik het toneel van 'Glasnost' en 'Perestroika'. Hier zag hij de kwadratuur van het spanningsveld tussen individu en maatschappij, tussen persoonlijke levenssfeer en opgelegde ideologie. Het fotoboek "Homo Sovieticus" verscheen in 1989. Carl de Keyzer demonstreerde hier zijn inmiddels vertrouwde aanpak. Door gebruik te maken van een relatief groot opnameformaat bekwam hij een beelddefinitie die de kleinbeeldfotografie, geliefd terrein van de fotojournalistiek, ver achter zich laat. Kenmerkend is tevens het gebruik van een krachtige flits, ook bij lichtomstandigheden die dit eigenlijk niet vereisten. Vandaag is het haast regel geworden, maar toen was het nog opvallend én controversieel. Alleszins werkt dit een gevoel van 'confrontatie' in de hand. Het slaat een kloof tussen waarnemer en waargenomen situatie. De kijker maakt zelf geen deel uit van het gebeuren, maar kijkt er tegen aan. Deze perpendiculaire structuur wordt vaak bekrachtigd door een personage dat 'terugkijkt' in de lens. Een meerwaarde ontleende "Homo Sovieticus" vanzelfsprekend aan het cultuurhistorische 'gewicht' van het onderwerp dat in beeld werd gebracht. Hier kwam een werkelijkheid in beeld die we zelden van zo nabij hadden kunnen waarnemen, terwijl ze tegelijk zulke belangrijke impact had gehad en nog zou hebben op onze eigen situatie.

Faut-il donc s'étonner que Carl De Keyzer soit également fasciné par un système communiste en déclin ? En 1988, il se rend dans l'ancienne Union Soviétique, en pleine époque de Glasnost et de Perestroïka. Il y voit la quadrature des tensions entre individu et société, entre sphère privée et idéologie imposée. Le livre " Homo Sovieticus " paraît en 1989. Carl De Keyzer y livre sa méthode devenue maintenant familière. Recourant à un format de prise de vues relativement grand, il obtient une définition de l'image qui bat de loin le petit format, terrain de prédilection du photoreportage. Une autre caractéristique est l'utilisation d'un flash puissant, même si la luminosité ne l'exige pas. De nos jours, cette technique est pratique courante, mais à l'époque elle était encore hors normes et controversée. Elle suscite en tout cas une impression de " confrontation ", provoquant un décalage entre l'observateur et la situation observée. Le spectateur ne participe pas à l'événement mais y est confronté. Cette structure perpendiculaire est souvent renforcée par un personnage qui " retourne le regard " de l'objectif. " Homo Sovieticus " bénéficie évidemment d'une plus-value en raison du " poids " culturel et historique du sujet qui y est représenté. Voici une réalité qu'on a rarement eu l'occasion de voir d'aussi près, alors qu'elle a déjà et continuera à avoir un réel impact sur notre propre situation.

No wonder then that Carl de Keyzer was mesmerized by the fall of the communist system. In 1988 he visited the former Soviet Union at the height of Glasnost and Perestroika. There he witnessed the paradox and the field of tension between the individual and society, between private life and enforced ideology. The photo book "Homo Sovieticus" was published in 1989. Once again, Carl de Keyzer demonstrated his familiar approach. By using a relatively large film format, he was able to produce pictures with an image definition that is much higher than with 35 mil film stock as used traditionally in photo journalism. The use of a powerful flash is another of his typical characteristics – even in conditions where extra lighting is not really required. Today, this has become common practice but at the time it was quite striking and also controversial. This effect enhances the confrontational mood dramatically. It creates a chasm between the viewer and the subject. The viewer is not part of the situation being photographed and is only a spectator. This perpendicular structure is often enhanced by a character who "looks back" into the lens. The added value of "Homo Sovieticus" lies obviously in the historical and cultural importance of the subject that he deals with. The book depicts the reality of a world that we had never been able to see from close by and at the same time had – and would still have – such an important impact on our own situation.

Deze kwaliteiten waren ook het Agentschap Magnum niet ontgaan. In 1990 werd Carl de Keyzer er onthaald als 'nominee'. In 1992 promoveerde hij tot 'associate member' en in 1994 werd hij definitief binnengehaald als 'member'. Voor Carl de Keyzer betekende het een droom en ambitie die werkelijkheid werd. Al durft hij occasioneel wel eens bekenen dat het oorspronkelijke ontzag inmiddels al flink is getemperd. Magnum is een mythe, maar de fotografen die er deel van uitmaken blijven gewone mensen. En de concurrentie is bikkelhard.

Ces qualités n'échappent pas à l'agence Magnum. En 1990, Carl De Keyzer y est reçu comme "nominé". En 1992, il y est promu en tant qu' "associate member" - membre associé - et en 1994 il entre définitivement dans l'agence en qualité de membre. Pour Carl De Keyzer cette reconnaissance constitue l'aboutissement d'un rêve et d'une ambition, même si occasionnellement il avoue que la vénération du départ s'est tempérée. Magnum est un mythe mais les photographes qui en font partie restent des gens ordinaires. Et la concurrence est très rude.

These qualities had not escaped the attention of the Magnum agency. In 1990, Carl de Keyzer was welcomed as 'nominee'. In 1992, he was promoted to 'associate member' and in 1994 he ultimately acquired the status of 'member'. For Carl de Keyzer, this was a dream which had come true. Occasionally he dares to admit that the initial respect has begun to fade in the meantime. Magnum is a myth in its own time, however, the photographers who work there remain regular people. And the competition is very strong.

Zona - Krasnoyarsk, Russia 2000, Camp 18 - Carl De Keyzer © Magnum Photos

Zona - Krasnoyarsk, Russia 2000, Camp 27 - Carl De Keyzer © Magnum Photos

Zona - Kansk, Russia. 2001 Youth, Camp - Carl De Keyzer © Magnum Photos

Een groot deel van het publiek leerde Carl de Keyzer wellicht pas kennen met "God Inc.", zijn vierde fotoboek, dat verscheen in 1992. In een camper, met vrouw en kind, doorkruiste de fotograaf dertien maanden lang de Verenigde Staten, op zoek naar allerlei uitingen van nationalisme en religieus engagement. Het weze toegegeven, toestanden die voor de modale Europeaan vrij onbegrijpelijk blijven. Het onmiddellijke succes van deze reeks had ongetwijfeld te maken met het karikaturale karakter van sommige beelden. De balans wordt echter ruimschoots rechtgetrokken door opnamen die iets weerbarstiger hun boodschap prijsgeven. "God Inc." gaat niet alleen over godsdienstfanatisme in Amerika, het gaat vooral ook over dat lichtjes belachelijke verschijnsel 'Mens'.

"East of Eden", verschenen in 1996, vormde in zekere mate een herneming van het thema dat reeds in "Homo Sovieticus" werd aangesneden. De Keyzer bezocht hiervoor een aantal voormalige Oostbloklanden. De bruske overgang van een strak communisme naar een vrije markteconomie leverde zowel winnaars als verliezers op. Dat levert occasioneel vrij hilarische, meestal echter zeer droefgeestige beelden op. We herkennen ze immers maar al te gemakkelijk als uitvergrotingen van onze eigen menselijke zwakheden.

Le grand public a sans doute découvert Carl De Keyzer grâce à " God Inc. ", son quatrième ouvrage photo, paru en 1992. Le photographe a parcouru les Etats-Unis pendant treize mois en caravane avec femme et enfant, à la recherche de toutes sortes d'expressions de nationalisme et d'engagement religieux. Bien entendu ces situations sont assez incompréhensibles pour l'Européen moyen. Sans aucun doute la série doit-elle son succès immédiat à l'aspect caricatural de certaines images. L'équilibre est cependant largement rétabli grâce à des prises de vue un peu plus rebelles. Dans " God Inc. " il traite le thème du fanatisme religieux aux Etats-Unis, mais aussi et surtout ce phénomène légèrement ridicule qu'est " l'Homme ".

" East of Eden ", paru en 1996, reprend certains aspects du thème déjà abordé dans " Homo Sovieticus ". De Keyzer visite à cet effet un certain nombre de pays du bloc de l'Est. Le passage brusque d'un communisme strict à une économie de marché produit gagnants et perdants, donnant lieu à des images parfois hilarantes, mais souvent ces images sont très tristes. Nous ne les reconnaissons en effet que trop facilement comme des agrandissements de nos propres faiblesses humaines.

Carl de Keyzer became known among the general public with his fourth photo book "God Inc." which was published in 1992. The photographer travelled across the United States for thirteen months with his wife and child in a camper, looking for all kinds of signs of nationalist and religious commitment. Admittedly, these typical situations remain quite incomprehensible for the average European. This photo book was immediately a success and this undoubtedly has to do with the caricatured angle of some of the images. However, this is counterbalanced by images which reveal their message in a more pertinent manner. "God Inc." is not only about religious fanaticism in America. It's also about that fairly ridiculous phenomenon called "Man".

"East of Eden" was published in 1996 and to some extent constitutes a reprise of the theme that was dealt with in "Homo Sovieticus". De Keyzer visited several former Eastern bloc countries for this theme. The abrupt transition from rigid communism to a free-market economy gave rise to winners as well as losers. The images are occasionally quite hilarious but generally extremely sad. Indeed, the pictures are often blow-ups that reveal our own human weaknesses.

Oost-Europa laat Carl de Keyzer nog altijd niet los. In 2003 verscheen immers "Zona", een omvangrijke reportage over de huidige situatie in de straf- en heropvoedingskampen die destijds deel uitmaakten van de beruchte Goelag. In verschillende opzichten betekent deze reeks een doorbraak in het werk van de fotograaf. Meest opvallend is het gebruik van kleur. Reeds eerder had Carl de Keyzer geëxperimenteerd met kleuropnamen. Resultaten daarvan bracht hij ondermeer samen in "History Paintings / Tableaux d'Histoire" dat opnamen bevat die ontstonden tussen 1991 en 2002. Maar nooit eerder had hij de optie genomen een project geheel in kleur te realiseren. Nooit eerder ook werd de uitdrukingskracht van zijn beelden dermate door dit kleurgebruik bepaald. Naarmate sfeer belangrijker is geworden, krijgen andere formele aspecten minder gewicht te dragen. In vergelijking met zijn vroegere werk, lijken de beelden in "Zona" dan ook minder geconstrueerd. In verhouding tot de ernst van het onderwerp lijkt dat niet onbelangrijk. Carl de Keyzer betoogt niet. Maar hij toont wel. Hoe groter de vanzelfsprekendheid van zijn beelden, des te ambiguë het gevoel bij de kijker. We zien jongeren, vrouwen en mannen, die er blijkbaar moeizaam in slagen, met een lach en een traan, en vooral met veel weemoed in de ogen, hun eigen kleine maatschappij uit te bouwen. Maar we ontsnappen niet aan het besef dat het hier uiteindelijk toch gaat om 'gevangenis', om mensen die werden beroofd van hun meest elementaire bezit, hun 'vrijheid'.

L'Europe de l'Est continue de passionner Carl De Keyzer. En 2003 parait " Zona ", un vaste reportage sur la situation actuelle dans des camps de répression et de redressement qui à l'époque faisaient partie du célèbre Goulag. A plusieurs égards, cette série signifie une étape décisive dans l'œuvre du photographe. Ce qui frappe le plus est l'usage de la couleur. Carl De Keyzer n'en était pas à sa première expérience avec la photo couleur. Il en avait rassemblé les résultats entre autres dans " History Paintings/Tableaux d'Histoire " contenant des photos de 1991 à 2002. Mais jamais auparavant n'avait-il pris l'option de réaliser un projet entièrement en couleur. Jamais la force d'expression de ses photos n'avait-elle été à ce point déterminée par son usage de la couleur. Plus l'atmosphère prend de l'importance, moins les autres aspects formels ont du poids. Comparées à ses œuvres antérieures, les images de " Zona " semblent donc moins construites, élément non négligeable eu égard à la gravité du sujet. Carl De Keyzer ne démontre pas. Il montre. Plus ses images sont évidentes, plus le spectateur en ressent l'ambiguïté. On voit des jeunes, des femmes et des hommes, qui apparemment réussissent avec peine, avec des hauts et des bas et surtout avec les yeux pleins de nostalgie, à construire leur propre petite société. Mais on ne peut s'empêcher de réaliser qu'en fin de compte il s'agit de " prisons ", d'êtres privés de leur bien le plus élémentaire : leur " liberté ".

Carl de Keyzer is still fascinated by Eastern Europe. In 2003, he published "Zona", an extensive report on the situation in the labour camps and re-education camps which were part of the infamous Gulag. In many respects, this series marks a breakthrough in the work of the photographer. His use of colour is the most striking feature. Carl de Keyzer had already experimented with colour photography previously. These results were bundled for example in "History Paintings/Tableaux d'Histoire" which contains images he made between 1991 and 2002. However, never before had he chosen to shoot an entire project in colour. And never before had colour determined the expressive power of his images to such an extent. As the importance of mood has grown gradually, the impact of other more formal aspects has waned. In comparison with his earlier work, the images in "Zona" are consequently less fabricated. This is an important feature, given the seriousness of the subject. Carl de Keyzer does not protest. He wants to show us things. The mere casualness of his images provokes ambiguous feelings on behalf of the viewer. We see young people, men and women with melancholy in their eyes, who succeed with a laugh and a tear, in building their own little world despite the desperate conditions. On the other hand, there's no escaping the reality that these people are in "prisons" and that they have been robbed of their most precious possession: their freedom.

Zona - Kansk, Russia. 2001 Youth, Camp – Carl De Keyzer © Magnum Photos

Het meest recente werk van Carl de Keyzer was zeer onlangs te zien in de tentoonstelling "Euro Visions. Les Nouveaux Européens par dix photographes de Magnum" (Parijs, Centre Pompidou), waar het figureerde naast bijdragen van Martine Franck, Peter Marlow, Martin Parr, Mark Power, Chris Steele-Perkins, Lise Sarfati, Donovan Wylie en Patrick Zachmann.

Tout récemment, les dernières œuvres de Carl De Keyzer figuraient à l'exposition "Euro Visions. Les Nouveaux Européens par dix photographes de Magnum" (Paris, Centre Pompidou) à côté de celles de Martine Franck, Peter Marlowe, Martin Parr, Mark Power, Chris Steele-Perkins, Lise Sarfati, Donovan Wylie et Patrick Zachmann.

Carl de Keyzer's most recent work could be seen recently at the exhibition "Euro Visions. Les Nouveaux Européens par dix photographes de Magnum" (Paris, Centre Pompidou), where his contributions were featured alongside those of Martine Franck, Peter Marlow, Martin Parr, Mark Power, Chris Steele-Perkins, Lise Sarfati, Donovan Wylie and Patrick Zachmann.

■ Pool Andries